

ger på sneen i den efterhånden skrå, næsten sidelæns belysning, ligesom enkelte krystalformationer fanger det skarpe lys i blændende punkter, som de små, gyldne firkanter, der med lange mellemrum passerer uden støj for enden af marken til venstre, ved skovbrynets yderste rand, foran den spredte gruppe af små gule og rustrøde, teglklædte kuber i forskudte, forskelligt belyste planer, i varierende afstand til den høje, smalle, ligeledes gule, men foroven sværtede, svagt tilspidsede kegle, skåret over foroven, hvorfra et krøllet bændel af røg ikke bevæger sig, men blot vedligeholdes i omtrent samme fordeling af svampelignende udslip, der svulmer og klumper sig sammen, vider sig ud og fortyndes, idet bændelets enkelte fibre trævles op i grå, krøllede tråde over de øverste spidser på de nøgne trækroner, hvor grenene endnu aftegner sig mod himlen, før de går i ét med skovens mørke, en dæmning af tætstillede, lodrette rafter mod himlens tynde farver, der hele tiden truer med at flyde sammen og løbe ud i lange, silende spor, opbløde grænserne mellem sort og gult, gult og blå, blå og hvidt.

En cigaret, som hun lige har tændt, hænger skråt ned fra hendes ene mundvig mellem de lukkede læber. Hun bøjer sig forover og samler et vådt lagen op fra den ovale zinkbalje, lader det folde sig ud mellem sine udbredte hænder og lægger det over snoren, som er spændt ud mellem to grålige, afbarkede pæle i græsset. Snoren tynges øjeblikkeligt ned under vægten af den våde bomuld i en blød kurve, der gentages af de parallelle folder i lagenet. Hun kniber øjnene sammen og lægger hovedet en smule tilbage for at undgå den blå røg, der snirkler om sig selv foran hendes ansigt, mens hun fæstner lagenet til snoren med tøjklammer af falmet træ af den slags, der set fra siden kan få én til at tænke på stiliserede krokodiller med lange gab og spiralfornede øjne af kraftig ståltråd. Tørresnoren befinder sig i så store højde over jorden, at hele hendes krop, bortset fra fødderne i de hvide gummisko, og det meste af hendes ansigt er skjult bag lagenet, det vil sige: reduceret til en sort, bevægelig torso, en slags røntgenbillede af mørket indeni, under hendes kjole og hud, mod det blændende modlys bag den hvide rektangulære skærm, der selv er i bevægelse, gyngende frem og tilbage på snoren med sine bløde kurver. Lagenets folder og dets efterhånden mindre udsving, snart kun en svag duven i det tynde stof, deformerer silhuetten, der snart ligner et timeglas, derpå skrumper ind til en formløs knude, for øjeblikket efter at forvandle sig til et skævt, uregelmæssigt kors, idet hun rejser sig og folder endnu et lagen ud mellem sine spredte arme, ikke hvidt, men gult, med den fine vævning i stoffet som en mikroskopisk ternet raster i den gyldne, hvælvede firkant. Det sker, at hendes ansigt aftegner sig skarpt og genkendeligt

med røgen fra den umærkeligt forkortede cigaret som et gråt, foranderligt broderi i det hvide (gule), men så vender hun sig om og efterlader kun en nøgen stub på de smalle, men lige skuldre, eller går påny i sig selv, svinder ind til en dunkel plet omgivet af en vag, grå corona, når hun bøjer sig over baljen, væk fra lagenet. Set på lidt større afstand danner lagenerne mellem de to symmetrisk skrånende stolper en serie dryppende, svagt oscillerende rektangler, eller snarere trapezer, der kan ligne ruderne i en tegneserie, før tegneren er begyndt at fylde dem ud med mennesker og ting; en række neutrale, men rastløse afbrydelser i landskabet: et hvidkalket hus, foran husets gavl en hvidmalet bænk og et hvidt bord af planker (på bordet en opslået bog med sider, der vender for hvert vindstød); en græsplæne, (græsset er ikke blevet slået længe); lave æbletræer med knudrede, vandrette grene, tyngede af guldgrønne frugter; det gule korn, hvis forreste aks står som det skraverede tværsnit af et geologisk lag, også de i bevægelse, hvislende for vinden i et svagt kurvet plan, der synker og rejser sig igen og således på skift er mat og blankt ligesom et dyrs pels, idet vinden forplanter sig i slyngninger som efter et usynligt dyr på flugt gennem kornet, hen mod skovbrynets dumpt grønne, noprede struktur af blade, belyst eller i skygge, svajende op og ned, fra side til side, ligesom lagenerne, der afdækker og atter tilslører skoven, marken og husgavlen bag sine flade, svævende tomrum, snart energisk, snart vagt, snart som en afskedshilsen, snart som et tegn på overgivelse.

Kulden tager et negativt aftryk af ansigtets form, dets bløde eller benede, forskudte partier, hængende eller udspilede, spændt ud over kraniet kun indirekte synlige form under hudens porøse, smidige, blodholdige betræk, som en matrice til senere afstøbninger. Kulden griber ansigtet med knibtænger ved ørerne, lader ansigtet hænge i øreflipperne, som om det hang for sig selv over den påklædte krop, som om den uldklædte krop var et lukket system af blodårer, varme, bevægelse gennem landskabet, på vej ind i landskabet, på vejen, der fører ind gennem skoven, gennem åbningen i skovens ujævne palisade af spredte, fugtige, sortbrune stammer, hvis riflede bark fordeler sig i standset vækst omkring hårde svulster behårede med rødbrune, strittende grene omkring ovale åbninger omgivet af ophovnede volde, sorte huller ind til træernes indre, kolde gruber dækket af rådne, orange og brune spåner og barkrester. Stammerne forskyder sig i indbyrdes varierende afstand til hinanden og den gående, af varierende tykkelse alt efter deres placering i perspektivet, som sneen i skovbunden delvis ophæver, ensartet hvid eller snarere gråblå derindefter mod den gradvis fortættede, længst inde helt sammenfiltrede masse af lodret brunt,

sort, sortviolet, hvor solen ikke længere brænder igennem med sit smeltede, metalliske lys. Efterhånden som vinden svækkes, fordeles og tyndes ud til ingenting i stilheden mellem træerne, bliver kuldens greb blot endnu mere håndfast, jernhårdt, så ansigtets enkelte dele synes at være på nippet til at sprække, gå af, skøre som porcelæn og lige så følelseløse, som om ansigtet ikke var andet end en frossen, men stadig vægtløs, paradoksalt svævende sky eller uddunstning, et udslip fra dette dyriske, tilknappede, lodrette, der knirker gennem sneen, gennem skoven, men også som et skjold, en brystplade, en jernmaske på en ellers usynlig, ensom rytter, der er kommet væk fra sin hær eller måske forfølger dens tilsnede spor mellem træerne, jagende sine sporer ind i siderne på sit udmattede, stavrende dyr.

Han støtter hovedet i sin højre hånd, der dækker hans tinding, det øverste af hans højre øre og omtrent en fjerdedel af issen med det grå, tilbagestrøgne hår; han ligger med armen bøjet, så underarm og skulder danner to let konvergerende diagonaler, der krydser den modsatte, bredere og mere massive diagonal bestående af hans ansigt med de lukkede øjenlåg og den nøgne overkrop med de grå og sorte, filtrede hår på brystkassen, der hæver sig lidt fra underlaget, idet han hviler på albuen, der er næsten skjult i skyggen af sofaens armlæn, og på den venstre hånd, der ligger foran ham, gemt under sofapuden, der fungerer som supplerende underlag for hans hvilende krop; puden, armlænet, underlaget og hynden bag hans ryg betrukket med det samme stof: smalle, grønne palme-, bregne- eller bambusblade på hvid bund, på kryds og tværs af hinanden, som set i modlys, i gråvejrsidst på eftermiddagen; men det er ikke gråvejr, han må have tilbragt mange timer i solen, hvis ikke i dag så i dagene, der er gået forud; hans nøgne hud er rødbrun som rødt, brændt ler, hans ansigt er i fuldkommen ro, huden hviler i de furer og folder, der gennemskærer den i parallelle og modsatrettede linier og kurver som sorte tråde, der synes at holde sammen på ansigtet som efter et kompliceret kirurgisk indgreb, streger og skraveringer, der fortsætter ned over hals og bryst og giver indtryk af et kraftigere materiale, læder eller træ, henholdsvis garvet eller afbarket, indfarvet eller lakeret, slidt og ridset af bæltespænder, indtørring, ælde, af høje hæle, skarpe redskaber, skrammet og krakeleret, hvad enten det skyldes hærværk eller bare manglende vedligeholdelse, den smalle mund som endnu en blot en anelse bredere rynke, læberne furede i korte, lodrette hak, som det hastigt sammenrimpede sår efter en sjusket operation, som om sprækken ikke gemte tunge, tænder, gane, drøbel, men kun et kommende ar, følelsesløst, kun en smule mere stift; som om han allerede var ved at reducere sig selv til mumie, skjult og beskyttet, fyldt ud af sort mudder under et slør af

grønne planter, eller bare har lagt sig til at hvile i skovbunden, i det grønne halvmørke mellem de kølige bregner ved bredden af en sø, hvor vandet kun en sjælden gang imellem sættes i bevægelse, når en aborre eller gedde rammer vandspejlet, og vandet foldes i hastigt spredte, koncentriske cirkler, meditere på en bjergskråning i et krat af bambus, hvor lyset kun trænger ned svækket og indirekte; måske ikke bregner, ikke bambus, men de lange nåle på en dværgfyr, de smalle blade på en kroget hængepil, måske liggende for foden af dens knudrede stamme, op ad dens grove riflede bark, halvt skjult bag forhænget af løv, der falder fra de ludende grene, der når op i første sals højde, så de øverste kviste ligesom fyrretræet netop kan ses fra den snævre svalegang af bjælker og brædder, der løber rundt om husets hjørne på begge sider af det tynde panel af kvadrede sprosser beklædt med rispapir, der lukker huset af mod den del af svalegangen, der vender ud til piletræet, hvor en ung kvinde ligger på maven, hvilende på sin ene bøjede arm med den spidse hage støttet mod håndryggen, det blege ansigt med det sorte, opsatte hår gemt bag skillevæggen, bøjet en anelse sidelæns, lyttende, usynlig for parret på den anden side af væggen, den anden kvinde halvt liggende, halvt siddende op ad vægstolpen, der danner væggens afslutning til venstre, så der er mindre end en meter mellem hendes bøjede nakke og den skjulte iagtager, manden stående inde i rummet, på gulvet, der befinder sig i et lavere niveau, så svalegangen, når man står derinde, udgør en slags forhøjning, hvis det andet panel som nu er trukket til side, hvad der tillader ham at stå oprejst, idet han løfter kvindens samlede knæ med et greb under knæhæserne, der får hendes kimono til at glide tilbage i tunge, røde og sorte folder omkring hendes fremskudte bækkenparti, og føre et enormt, riflet, nærmest barked lem ind mellem hendes rosafarvede skamlæber, der gentager kimonoens folder i slyngede streger, der anskueliggør det sarte køds gabende føjelighed, der alligevel ikke synes at kunne rumme, optage, fordøje den hårde, opsvulmede genstand, som om den, efterhånden som han maser den ind, ganske enkelt forsvinder, gradvis afkortet, bid for bid elimineret i den ovale, kødfulde sprække, der åbner sig vertikalt over endetarmens lille, rudimentære *. Kvindens hår er ligesom den skjulte tilhørers redt tilbage fra panden og sat op i en kunstfærdig vifte holdt på plads af pinde og en bred kam; linierne i det friserede hår er angivet med tynde, parallelle hvide striber i det blæksorte. Hun læner sin pande mod hans, med sænkede øjenlåg og let adskilte læber. Hans hoved er glatraget bortset fra to vinger af sort hår, der er samlet til en pisk i nakken; de smalle øjne i hans ovale ansigt er rettet mod et udefinerligt punkt foran ham, måske en detalje i mønstret på hendes ki-

mono, måske en kvast i rækværkets gelænder, måske en teglsten på tagryggen, der møder svalegangen i en spids vinkel. Himlen, træværket, skydedørenes rispapir og de tre personers hud har den samme farve som sand, kit eller brød.